

Sygn. akt II CNP 107/07

POSTANOWIENIE

Dnia 10 sierpnia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Strus

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 10 sierpnia 2007 r.,
skargi R.W. i J.W.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Apelacyjnego

z dnia 9 stycznia 2007 r., sygn. akt [...]

wydanego w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Generalnego Dyrektora
Dróg Krajowych i Autostrad

przeciwko J.W. i R.W.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

**odrzuca skargę i zasądza na rzecz powoda - Skarbu Państwa
Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad kwoty: 120
(sto dwadzieścia) złotych od pozwanego J.W. i 1200 (tysiąc
dwieście) złotych od pozwanego R.W., tytułem zwrotu kosztów
procesu w postępowaniu skargowym.**

Uzasadnienie

Skarga pozwanych o stwierdzenie niezgodności z prawem dotyczy postanowienia Sądu Apelacyjnego rozstrzygającego o kosztach procesu w postępowaniu zażaleniowym. Sąd Apelacyjny zmienił postanowienie Sądu Okręgowego i obniżył do 3600 zł kwotę 9 784 zł zasądzoną od powoda na rzecz pozwanego R.W..

Powód - Skarb Państwa, Generalny Inspektor Dróg Krajowych i Autostrad zastąpiony był w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa, która wniosła odpowiedź, żądając odrzucenia skargi i zasądzenia zwrotu kosztów procesu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Art. 424¹ § 1 k.p.c. stanowi, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie.

Pojęcie postanowienia kończącego postępowanie w sprawie było przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego, który wyjaśnił, że chodzi tu o postanowienie kończące postępowanie w sprawie, jako pewnej całości poddanej pod osąd (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 16.XI.2005 r. II CNP 16/05; z 17 listopada 2005 r. II CNP 15/05, OSNC 2006/9/153; z 14 listopada 1996 r., I CKN 7/96, OSNC 1997, nr 3, poz. 31; z 3 kwietnia 1997 r., I CZ 27/97, OSNC 1997, nr 9, poz. 130; uchwał składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego: z 31 maja 2000 r., III ZP 1/00, OSNC 2001, nr 1, poz. 1 oraz z dnia 6 października 2000 r., III CZP 31/00, OSNC 2001, nr 2, poz. 22). W orzecznictwie przyjmowano wskazywano rozmaite postanowienia incydentalne sądu drugiej instancji, z konkluzją, że nie mają one charakteru kończących postępowanie w sprawie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 19 grudnia 1996 r., II CKN 60/96, niepubl.; z dnia 11 lipca 1997 r., II CKN 315/97, niepubl.; z dnia 11 września 1997 r., II CZ 113/97, niepubl.; z dnia 24 września 1997 r., II CZ 92/97, niepubl.; z dnia 2 października 1997 r., II CKN 402/97, niepubl.; z dnia 20 października 1997 r., I CZ 154/97, niepubl.; z dnia 19 stycznia 1998 r., I CZ 199/97, niepubl.).

Dotychczasowa wykładnia tego przepisu jednoznacznie odróżnia zatem orzeczenia incydentalne oraz orzeczenia co do istoty sprawy. Postanowienia dotyczące kosztów procesu również nie są zaliczane do kategorii kończących postępowanie, ponieważ nie rozstrzygają o jej istocie, lecz o ubocznych konsekwencjach wyniku procesu. Nie ma podstaw do zmiany tych poglądów, a przeciwnie, zmiana art. 108 § 1 zdanie drugie k.p.c. zezwalająca sądowni orzekać tylko o zasadach poniesienia przez strony kosztów procesu, z pozostawieniem szczegółowego wyliczenia referendarzowi sądowemu – po uprawomocnieniu się orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie, wskazuje na odrębność postępowań incydentalnych i kończących sprawę co do istoty. Nie można zatem wbrew zastrzeżeniu ustawowemu o „istocie sprawy” uznać dopuszczalności zaskarżenia do Sądu Najwyższego rozstrzygnięcia dotyczącego błędnego zdaniem strony pozwanej wyliczenia wysokości zasądzonych kosztów procesu.

Przytoczone rozważania prowadzą do wniosku, że skarga w rozpoznawanej sprawie jest niedopuszczalna i podlega odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. Konsekwencją tego jest obciążenie pozwanego J.W. kosztami procesu na rzecz strony powodowej w kwocie 120 zł, a R.W. w kwocie 1200 zł, na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. oraz § 6 pkt 1 i § 6 pkt 4 w związku z § 13 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.